

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3Tos/62/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3824010770
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:3824010770.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Romana Hargaša a sudcov Mgr. Jána Odnogu a JUDr. Tomáša Brinčíka v trestnej veci odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C. D. C., trvale bytom C. D. C., E. F. D. XXX/XX, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Ilava, na neverejnom zasadnutí dňa 26. júna 2025 prejednal sťažnosť odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza zo dňa 31. marca 2025, sp. zn. 25Nt/24/2024 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného A. B. z a m i e t a , pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou (v tom čase), sp. zn. 1T/79/2017 zo dňa 21.03.2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/41/2018 zo dňa 22.05.2018 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 1T/79/2017 zo dňa 27.06.2018 a v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/88/2018 zo dňa 09.10.2018 bol odsúdený A. B. uznaný vinným zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 47 ods. 2 Trestného zákona v súbehu s prečinom nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d) Trestného zákona s tým, že skutku sa dopustil napriek tomu, že už bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 1T/74/2010 zo dňa 27.07.2010, právoplatným dňa 28.07.2010 pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona k trestu odňatia slobody vo výmere jeden a pol roka nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody pre mladistvých, ktorý sčasti vykonal, a rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 3T/10/2014 zo dňa 26.02.2014, právoplatným dňa 26.02.2014 bol odsúdený pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona k trestu odňatia slobody vo výmere 3 roky nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, ktorý aj vykonal.

Odsúdený v predmetnej trestnej veci podal návrh na povolenie obnovy konania, vedeného na Okresnom súde Prievidza, sp. zn. 1T/79/2017.

O uvedenom návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania bolo rozhodnuté napadnutým uznesením Okresného súdu Prievidza zo dňa 31.03.2025, sp. zn. 25Nt/24/2024 nasledovne:

„Podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku súd návrh odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX, toho času vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Ilava, na povolenie obnovy konania v trestnej veci pôvodne vedenej na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod spisovou značkou 1T/19/2017 zamietá.“

Citované uznesenie okresného súdu nenadobudlo právoplatnosť, pretože odsúdený na verejnom zasadnutí zahlásil do zápisnice proti nemu sťažnosť, ktorú prostredníctvom svojho obhajcu odôvodnil nasledovne:

„Uznesenie Okresného súdu Prievidza sp. zn. 25Nt/24/2024-61 z 31.03.2025 napádame v zmysle § 189 ods. 1 písm. a Trestného poriadku pre nesprávnosť výroku, ktorým bol návrh na povolenie obnovy konania zamietnutý.

Rozhodnutie súdu ako aj jeho odôvodnenie podľa názoru odsúdeného nie je zákonné a spravodlivé, Ústava SR garantuje všetkým rovnaké ústavné práva a nová právna úprava dodatočne a pozmeňujúco zasahuje do už uzavretých skutkových a právnych vzťahov, nakoľko zákonodarca týmto prejavil výslovnú a právne relevantnú vôľu, aby boli trestnoprávne konania posudzované inak než doteraz, a nielen pri vybraných skupinách odsúdených osôb.

Trestnosť trestného činu lúpeže podľa § 188 Trestného zákona síce nezanikla, avšak zásada tzv. trikrát a dosť podľa § 47 ods. 2, ktorá bola použitá vo vzťahu k odsúdenému pri jeho odsúdení, bola novelou Trestného zákona zmenená, pričom v prípade lúpeže by sa musel páchatel dopustiť trestného činu lúpeže minimálne podľa ods. 3 zákona. Odsúdený naplnil v minulosti len skutkovú podstatu trestného činu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona a preto by mu za tento skutok podľa novelizovaného znenia Trestného zákona hrozil omnoho miernejší trest. Novela odstránila neprimeranú prísnosť, avšak súd prvého stupňa svojim nesprávnym rozhodnutím o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania túto odmietol aplikovať v prospech odsúdeného.

Pre odsúdeného zmena znamená miernejší a teda aj uloženie iného, primeraného a spravodlivého trestu za spáchaný skutok a spôsobený následok, v povolenom obnovenom konaní, čo však prvostupňový súd neumožnil svojim zamietnutím návrhu na povolenie obnovy konania.

Máme za to, že aj na dané odsúdenia sa vzťahuje a je treba aplikovať novelizáciu ustanovení Trestného zákona, a subsumovať túto pod „skutočnosť skôr známu“, s poukazom na § 2 ods. 1 Trestného zákona.

Nakoľko v trestnom konaní platí príkaz retroaktivity priaznivej pre páchatel'a, máme za to, že sú splnené podmienky v zmysle § 394 ods. 1 Trestného zákona pre povolenie obnovy konania, pričom aj na odsúdeného páchatel'a je toto potrebné aplikovať a súčasné znenie zákona je pre tohto priaznivejšie.

Navrhujeme, aby súd podľa § 194 ods. 1 písm. a) Tr. poriadku zrušil napadnuté uznesenie a aby sám vo veci rozhodol o povolení obnovy konania, alternatívne aby krajský súd po zrušení napadnutého uznesenia podľa § 194 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku uložil súdu prvého stupňa, aby znovu konal a rozhodol o povolení obnovy konania.“

Prokurátor, sa po vyhlásení napadnutého uznesenia vzdal práva podať proti nemu sťažnosť. Do dňa konania neverejného zasadnutia krajského súdu sa k podanej sťažnosti odsúdeného písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trenčíne, ako nadriadený súd, na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 písm. a), b) Trestného poriadku (ďalej len „Tr. por.“) preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým odsúdený podal sťažnosť, ako aj konanie predchádzajúce týmto výrokom. Na základe svojej prieskumnej povinnosti dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Krajský súd v rámci preskúmania konania, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia, nezistil v postupe okresného súdu chyby procesného charakteru, ktoré by samé osebe opodstatňovali zrušenie napadnutého uznesenia. Okresný súd v súlade s ustanovením § 402 ods. 1 Tr. por. rozhodol napadnutým uznesením o návrhu odsúdeného na verejnom zasadnutí. V konečnom dôsledku krajský súd konštatuje, že v dôvodoch sťažnosti nie je ani namietaný procesný postup okresného súdu, predchádzajúci vydaniu napadnutého uznesenia.

Pokiaľ ide o správnosť a zákonnosť samotného napadnutého uznesenia okresného súdu, podľa odôvodnenia napadnutého uznesenia okresný súd v rámci dokazovania na verejnom zasadnutí nezistil

žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by mohli byť považované za nové skutočnosti alebo dôkazy v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. a ani skutočnosti skôr neznáme v zmysle § 394 ods. 4 Tr. por.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom (ako aj v danom prípade) alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli sami osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom, na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu alebo vzhľadom, na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie o uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

K citovanému ustanoveniu krajský súd považuje za potrebné dodať, že obnova konania z dôvodov podľa § 394 ods. 1 Tr. por. je mimoriadnym opravným prostriedkom, účelom ktorého je náprava právoplatného rozhodnutia, ktoré vychádza zo súdom zistených skutkových okolností, ktoré skutkové okolnosti zrejme nemôžu byť považované za správne, pretože dodatočne vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy v pôvodnom konaní neznáme a tieto nové skutočnosti alebo dôkazy by mohli viesť k iným skutkovým zisteniam súdu. Keďže správne zistenie skutkového stavu veci je prvoradým predpokladom na správnu aplikáciu právnych predpisov, tento mimoriadny opravný prostriedok nie je určený na nápravu súdnych rozhodnutí, v ktorých by malo dôjsť k nesprávnemu a nezákonnému postupu súdu v dôsledku nesprávneho výkladu právnych noriem hmotného práva, prípadne k porušeniu procesných právnych noriem, na ktorú nápravu slúži iný mimoriadny opravný prostriedok, a to dovolanie (§ 368 ods. 1 a nasl. Tr. por.).

Krajský súd ďalej považuje za potrebné dodať, že pri posudzovaní splnenia podmienok na povolenie obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku súd hodnotí návrh na obnovu konania z dvoch hľadísk. Prvým hľadiskom je to, či v návrhu na povolenie sú vôbec uvádzané skutočnosti a dôkazy súdu skôr neznáme. Druhým hľadiskom je to, či by tieto skutočnosti alebo dôkazy samé osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi už známymi predtým by mohli viesť k inému rozhodnutiu, než je pôvodné právoplatné rozhodnutie. Riešenie tejto druhej otázky prichádza do úvahy až po kladnej odpovedi na prvú otázku.

Z hľadiska posúdenia v návrhu obnovy konania uvedených skutočností alebo dôkazov, je rozhodné, že musí ísť o skutočnosti alebo dôkazy, ktoré boli súdu skôr, teda v pôvodnom konaní neznáme, neboli predmetom dokazovania, ani neboli v tom čase v spise obsiahnuté. Otázku, či nové skutočnosti alebo dôkazy by mohli viesť k inému rozhodnutiu, nemožno riešiť bez hodnotenia dôkazného významu novotvrdených skutočností alebo novonavrhovaného dôkazu. Toto hodnotenie sa však nevzťahuje priamo na skutok, ktorý bol predmetom pôvodného konania alebo na osobu páchatel'a, ale vzťahuje sa na doteraz vykonané dôkazy a doterajšie zistenia skutkového stavu veci.

S poukazom na uvedené, krajský súd dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu, na obsah ktorého týmto krajský súd v zmysle jednoty rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa odkazuje, obsahuje správny záver, že v návrhu odsúdeného na obnovu konania nie sú uvedené žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. V zhode s názorom okresného súdu ani krajský súd nepovažuje zmenu Trestného zákona, ku ktorej došlo po právoplatnom odsúdení odsúdeného, za novú skutočnosť alebo dôkaz v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por.

Krajský súd poukazuje aj na stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Tpj 44/2013 zo dňa 26.11.2013, podľa ktorého znenia: „Ustanovenie § 394 ods. 1 Tr. poriadku upravuje podmienky obnovy konania, ktoré sa týkajú nedostatkov skutkových zistení, vrátane osoby páchatel'a - ako skutočností alebo dôkazov súdu skôr neznámých, ktoré vyšli najavo až po právoplatnosti rozhodnutia. Netýkajú sa zmeny právneho stavu, t. j. zákonných podkladov posudzovania trestnosti činu a ukladania trestu.“

Krajský súd ďalej uvádza, že v zmysle § 2 ods. 1 Tr. zák. sa trestnosť činu posudzuje

a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší. Trestný zákon teda pripúšťa možnosť použitia neskôr účinnej právnej úpravy, pokiaľ je pre páchatel'a priaznivejšia, avšak s obmedzením aplikovať len takú priaznivejšiu právnu úpravu, ktorá bola účinná najneskôr v čase rozhodovania v trestnej veci. Krajský súd k tomu dodáva, že právny záver, podľa ktorého zmena Trestného zákona, ktorá nadobudla účinnosť až po právoplatnom rozhodnutí v trestnej veci páchatel'a nie je dôvodom pre povolenie obnovy konania, vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 28.5.2025, sp. zn. II. ÚS 320/2025.

Za správny preto považuje krajský súd aj záver okresného súdu o tom, že zmenu právneho stavu, teda zákonných podkladov posudzovania trestnosti činu a ukladania trestu nemožno považovať za novú skutočnosť alebo dôkaz v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por.

Z uvedeného dôvodu okresný súd správne vyhodnotil, že návrh odsúdeného neobsahoval nové skutočnosti alebo dôkazy v zmysle § 394 Tr. por. a preto správne rozhodol o zamietnutí návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania podľa § 399 ods. 2 Tr. por., pretože neboli zistené podmienky obnovy konania.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná.

Keďže s poukazom na uvedené krajský súd dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného proti napadnutému uzneseniu okresného súdu nie je dôvodná, bolo rozhodnuté tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasmi členov senátu v pomere 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.